

Sygn. akt – IX Ka 242/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Andrzej Walenta

Sędziowie: S.S.O. Piotr Szadkowski

S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Protokolant – st. sekr. sąd. Mateusz Holec

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...) K. B.,

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2021 r.

sprawy **K. G.** – oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora,

od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 11 marca 2021 r., wydanego w sprawie o **sygn. akt (...)**,

I. zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 242/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w T., (...) z dnia 11 marca 2021 roku, sygn. akt (...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1	K. G.	uprzednia niekaralność	karta karna	243
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1	Karta karna	dane o karalności nie budzą wątpliwości.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który doprowadził do niesłusznego zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, co miało wpływ na treść orzeczenia i doprowadziło do wymierzenia rażąco niewspółmiernie łagodnej kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, podczas gdy rodzaj i charakter naruszonych dóbr prawnych, ilość zabezpieczonego środka odurzającego, a nadto motywacja oskarżonego, jego postawa, właściwości i warunki osobiste przemawiały za zastosowaniem surowszej reakcji karnej w granicach ustawowego zagrożenia zarzucanego oskarżonemu przestępstwa, która zadośćuczyni społecznemu poczuciu sprawiedliwości i wypełni dyrektywy sądowego wymiaru kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sformułowany w apelacji wywiedzionej przez oskarżyciela publicznego zarzut błędu w		

ustaleniach faktycznych, który to błąd miał doprowadzić do wymierzenia K. G. kary rażąco niewspółmiernie łagodnej w postaci jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby pięciu lat, należało uznać za niezasadny, zważywszy, iż Sąd I instancji zebrał i ocenił materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie w sposób prawidłowy, następnie dokonując na tej podstawie decyzji w zakresie wymiaru środka reakcji karnej w sposób, który odpowiadał zasadom sądowego wymiaru kary określonym w szczególności w art. 53 k.k., w tym w odniesieniu do instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Istotą rozważanego w tym miejscu zarzutu jest przekonanie skarżącego, iż Sąd I instancji, stosując nadzwyczajne złagodzenie kary i w ten sposób wymierzając K. G. karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat pięciu, nie dostosował surowości reakcji karnej do rodzaju i charakteru naruszonych dóbr prawnych, ilości zabezpieczonego środka odurzającego, motywacji K. G., jego postawy, właściwości i warunków osobistych.

Z zarzutem tym nie można się jednak zgodzić. Dokonując oceny w zakresie wymiaru środka reakcji karnej, Sąd I instancji, jak bezpośrednio wynika z uzasadnienia sporządzonego do zaskarżonego orzeczenia, a co znalazło przełożenie na podjęte końcowe rozstrzygnięcie, wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, stopień społecznej szkodliwości czynu, pobudki i motywację K. G. oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu. W ocenie

Sądu Okręgowego, względy te bynajmniej nie przemawiały za zastosowaniem wobec K. G. surowszej reakcji karnej w zakresie kary pozbawienia wolności, tj. w granicach ustawowego zagrożenia zarzucanego przestępstwa.

Wskazać w tym zakresie należy przede wszystkim, iż Sąd I instancji prawidłowo odnotował, iż zabezpieczona w pojeździe K. G. ilość środka odurzającego stanowi ponad 500 porcji konsumpcyjnych środka odurzającego, co wystarcza do jednorazowego odurzenia podobnej ilości osób. Sąd uznał przy tym, iż K. G. zamierzał czerpać korzyści finansowe z uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi. Ponadto, Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu jako znaczny, dostrzegając, iż zachowanie K. G. pozostawało w znacznej dysharmonii pomiędzy zachowaniem powinnym, właściwym, i było przejawem rażącego lekceważenia przez niego podstawowych zasad obowiązującego porządku prawnego. Jednocześnie, dokonując wymiaru kary, Sąd I instancji wziął pod uwagę również i to, że K. G. nie był uprzednio karany za przestępstwo, prowadzi ustabilizowany tryb życia, studiuje, nie jest osobą zdemoralizowaną. Wreszcie, zauważono, iż K. G. w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu ukończył 19 lat, tj. w momencie popełnienia czynu nie osiągnął 21 roku życia, a w okresie wyroku przed sądem I instancji nie osiągnął 24 roku życia. Innymi słowy, Sąd I instancji ustalił, że K. G. był młodocianym sprawcą przestępstwa.

W ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia Sądu I instancji, w

tym te przywołane powyżej, uznać należy za prawidłowe. Każde z tych ustaleń znajduje oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, toteż brak podstaw do stwierdzenia ich nieprawidłowości.

Rozpatrując zaś kwestię współmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, należy jednocześnie odnieść się do zasadności skorzystania w realiach przedmiotowej sprawy z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Zauważyć bowiem należy, iż dolna granica sankcji karnej pozbawienia wolności, przewidziana za występki z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wynosi dwa lata. Wymierzenie zaś kary niższej od tej granicy, tak jak przyjęto w przedmiotowej sprawie, możliwe było w oparciu m. in. o instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary. W tym względzie zwrócić należy uwagę, iż stosownie do art. 54 § 1 k.k., wymierzając karę młodocianemu, sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować. Przy tym, zgodnie z art. 60 § 1 k.k., Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w wypadkach przewidzianych w ustawie oraz w stosunku do młodocianego, jeżeli przemawiają za tym względy określone w art. 54 § 1 k.k. Sąd Okręgowy podziela zapatrywanie wskazywane w doktrynie na tle art. 54 § 1 k.k., iż przepis ten „wymaga od sądu, który orzeka karę wobec sprawcy nieletniego lub młodocianego, analizy, jaki wpływ będzie miało wykonanie w stosunku do takiego sprawcy bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Prymat celów wychowawczych w wymiarze kary oznacza w tym wypadku

konieczność takiego ukształtowania sankcji karnej, by zapobiec pogłębieniu demoralizacji sprawcy. Trafnie podkreśla SA w Katowicach, że "zbyt surowe karanie sprawców młodocianych, zamiast ich wychowania, może przynieść przeciwny skutek w postaci pogłębienia zdemoralizowania, będącego następstwem zbyt długiej izolacji od najbliższych i naturalnego młodemu wiekowi w takiej sytuacji poczucia krzywdy" (wyrok z dnia 24 czerwca 2004 r., II AKa 71/04, LEX nr 148546)" (za: W. Wróbel [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II. Komentarz do art. 53-116, wyd. V, red. A. Zoll, Warszawa 2016, art. 54). W tym właśnie aspekcie Sąd I instancji prawidłowo spostrzegł, iż K. G. nie jest osobą zdemoralizowaną – nie był uprzednio karany, prowadzi ustabilizowany tryb życia, studiuje, tak więc w stosunku do niego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Orzeczenie zaś kary bezwzględnej pozbawienia wolności byłoby niewspółmiernie surowe – mogłoby bowiem sprawić, iż właśnie nastąpiłaby demoralizacja sprawcy, której ustawodawca zechciał przeciwdziałać poprzez instrumenty przewidziane w art. 54 § 1 k.k. i art. 60 § 1 k.k. Innymi słowy, Sąd I instancji prawidłowo ustalił, dokonując wyboru kary, iż młodocianego sprawcę przede wszystkim należy wychować. Innymi słowy, w realiach przedmiotowej sprawy prawidłowo zinterpretowano przesłanki instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wymierzoną K. G. karę jednego roku pozbawienia wolności, w oparciu o tę instytucję, uznać należy za zasadną w perspektywie zasad sądowego wymiaru kary. Wykonanie zaś tak wymierzonej kary pozbawienia

wolności istotnie należało zawiesić na okres pięciu lat próby, albowiem K. G. w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności, a na podstawie okoliczności sprawy należy przewidywać, że jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Natomiast okres próby w wymiarze lat pięciu stanowi dla sprawcy jednocześnie szansę do wykazania w tym stosunkowo długim czasie, że chce i jest w stanie żyć w sposób zgodny z prawem, ale i próbę, w której porażka sprawcy może pociągnąć za sobą szereg reakcji prawno-karnych, włącznie z zarządzeniem wykonania kary pozbawienia wolności.

W tym stanie rzeczy, podniesiony zarzut uznać należało za niezasadny.

Wniosek

Zmiana punktu I zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej wymierzenia kary art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. oraz wymierzenie K. G. – na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii kary trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz kary dwustu stawek dziennych grzywny po pięćdziesiąt złotych każda.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Mając na uwadze, iż podniesiony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych Sąd

<p>Okręgowy uznał za niezasadny, wniosku skarżącego o zmianę wyroku nie należało uwzględnić.</p>		
<p>2.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary stu stawek dziennych grzywny po pięćdziesiąt złotych stawka, w sytuacji, gdy charakter przypisanego czynu, wysoki stopień społecznej szkodliwości, postawa oskarżonego, przemawiały za orzeczeniem kary grzywny w surowszym wymiarze, która zadośćuczyni społecznemu poczuciu sprawiedliwości i wypełni dyrektywy sądowego wymiaru kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sformułowany w apelacji wywiedziona przez oskarżyciela publicznego zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej K. G. kary grzywny należało uznać za niezasadny, zważywszy, iż Sąd I instancji dokonał wyboru w zakresie wymiaru środka reakcji karnej w sposób, który odpowiada zasadom sądowego wymiaru kary. W szczególności, Sąd I instancji uwzględnił w tym zakresie charakter przypisanego K. G. czynu, stopień społecznej szkodliwości oraz postawę sprawcy.</p> <p>Istotą rozważanego w tym miejscu zarzutu jest przekonanie skarżącego, iż kara grzywny zastosowana przez Sąd I instancji wobec K. G. w wymiarze stu stawek dziennych grzywny po pięćdziesiąt złotych każda, jest niewspółmierna do charakteru przypisanego mu czynu, stopnia społecznej szkodliwości oraz postawy K. G. opartej na braku refleksji nad swoim zachowaniem.</p>		

Te względy, w ocenie skarżącego, przemawiały za orzeczeniem wobec sprawcy kary grzywny w surowszym wymiarze, gdyż tylko taka kara zadośćuczyni społecznemu poczuciu sprawiedliwości i wypełni dyrektywy sądowego wymiaru kary, zwłaszcza w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Z zarzutem tym nie sposób się jednak zgodzić. Dokonując wyboru w zakresie wymiaru środka reakcji karnej, Sąd I instancji, jak bezpośrednio wynika z uzasadnienia sporządzonego do zaskarżonego orzeczenia, a które znalazło przełożenie na podjęte w sprawie końcowe rozstrzygnięcie, wziął pod uwagę cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze, w tym w szczególności uwzględnił rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, stopień społecznej szkodliwości czynu, pobudki i motywację K. G. oraz sposób i okoliczności jego popełnienia.

Wskazać w tym zakresie należy, iż Sąd I instancji prawidłowo odnotował, iż zabezpieczona w pojeździe K. G. ilość środka odurzającego wystarcza do jednorazowego odurzenia ponad pół tysiąca osób. Sąd uznał przy tym, iż K. G. zamierzał czerpać korzyści finansowe z uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi. Ponadto, Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu jako znaczny, dostrzegając, iż zachowanie K. G. pozostawało w znacznej dysharmonii pomiędzy zachowaniem powinnym, właściwym, i było przejawem rażącego lekceważenia przez niego podstawowych zasad obowiązującego porządku prawnego. Dokonując wyboru

środka reakcji karnej, Sąd I instancji wziął pod uwagę, że K. G. nie był uprzednio karany za przestępstwo, prowadzi ustabilizowany tryb życia, studiuje, nie jest osobą zdemoralizowaną. Wreszcie, zauważono, iż K. G. w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu ukończył 19 lat, tj. w momencie popełnienia czynu nie osiągnął 21 roku życia, a w okresie wyroku przed sądem I instancji nie osiągnął 24 roku życia. Innymi słowy, Sąd I instancji uznał, że K. G. był młodocianym sprawcą przestępstwa.

Sąd I instancji, dostrzegając te powyższe okoliczności, wymierzył K. G. karę stu stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie pięćdziesięciu złotych, a także karę jednego roku pozbawienia wolności, zawieszając jej wykonanie na okres pięciu lat próby, korzystając przy tym z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, uznając, iż w świetle okoliczności popełnienia przestępstwa oraz dotychczasowego zachowania się sprawcy, przemawiają za tym względy wychowawcze.

Należy odnotować, iż występkiem z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zagrożony jest sankcją karną w postaci kary grzywny i pozbawienia wolności od lat 2 do lat 12.

Rozpatrując zaś współmierność orzeczonej kary grzywny, należy zwrócić uwagę, iż stosownie do art. 33 § 1 i 3 k.k., najniższa liczba stawek dziennych grzywny wynosi dziesięć, zaś najwyższa pięćset czterdzieści, przy tym stawka dzienna nie może być niższa od dziesięciu złotych, ani też przekraczać dwóch

tysięcy złotych. Sąd Okręgowy podziela ustalenie Sądu I instancji, iż kara stu stawek dziennych grzywny jest proporcjonalna do stopnia winy, jak również stopnia społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia też cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymiar zaś stawki dziennej odpowiada dochodom sprawcy, jego warunkom osobistym, rodzinnym, stosunkom majątkowym i możliwościom zarobkowym, w tym uwzględnia fakt, że sprawcą jest osoba bezrobotna i pozostająca na utrzymaniu rodziców. Wobec tego, uznać należy orzeczoną w przedmiotowej sprawie karę grzywny za zasadną w perspektywie zasad sądowego wymiaru kary.

W tym stanie rzeczy, podniesiony zarzut uznać należało za niezasadny.

Wniosek

Zmiana punktu I zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej wymierzenia kary art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. oraz wymierzenie K. G. – na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii kary trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz kary dwustu stawek dziennych grzywny po pięćdziesiąt złotych każda.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Mając na uwadze, iż podniesiony przez skarżącego zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej

kary Sąd Okręgowy uznał za niezasadny, wniosku skarżącego o zmianę wyroku nie należało uwzględnić.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwi ęz le o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
2.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok w całości	
Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy	
<p>Sąd nie uwzględnił apelacji wywiedzionej przez oskarżyciela publicznego – Prokuraturę Rejonową (...), wniesionej na niekorzyść K. G.. Sąd odwoławczy nie podzielił bowiem wywodów zawartych w tej apelacji, zmierzających generalnie do wykazania, że orzeczona wobec sprawcy kara grzywny i kara pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono, była rażąco niewspółmierna.</p> <p>Odnosząc się w tym miejscu do kwalifikacji prawnej zarzuconego czynu, należy wskazać, iż występki z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest przestępstwem formalnym, powszechnym. Występek ten penalizuje takie zachowanie sprawcy, który wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadza do obrotu znaczną ilość środków odurzających, substancji psychotropowych, słomy makowej lub nowych substancji psychoaktywnych albo uczestniczy w takim</p>	

obrocie. Znamiona strony przedmiotowej tego występkę charakteryzuje zatem takie zachowanie sprawcy, który wprowadza do obrotu znaczną ilość środków odurzających, substancji psychotropowych, słomy makowej lub nowych substancji psychoaktywnych albo uczestniczy w obrocie dużej ilości tych w/w środków, działając przy tym wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z kolei znamiona strony podmiotowej tego występkę charakteryzuje umyślność, przy tym w obu postaciach zamiaru – w zamiarze bezpośrednim albo w zamiarze wynikowym.

Analizując zasadność podjętego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia w perspektywie omówionej powyżej kwalifikacji prawnej zarzuczonego czynu, odnotować należy, iż materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie został zebrany i oceniony w sposób prawidłowy, wskazując w sposób nie pozostawiający wątpliwości, iż K. G. swym zachowaniem wyczerpał dyspozycję występkę z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W dalszej kolejności, wskazać należy, iż Sąd I instancji, uznając K. G. za winnego popełnienia występkę z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wymierzył mu karę stu stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie pięćdziesięciu złotych, a także karę jednego roku pozbawienia wolności, zawieszając jej wykonanie na okres pięciu lat próby, korzystając przy tym z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, uznając, iż w świetle okoliczności popełnienia przestępstwa oraz dotychczasowego zachowania się sprawcy, przemawiały za tym względy wychowawcze. W ocenie Sądu Okręgowego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie orzeczonej kary, przy tym zarówno kary grzywny, jak i kary pozbawienia wolności, było zasadne, oparte na prawidłowych ustaleniach faktycznych i zgodne z zasadami sądowego wymiaru kary.

Wskazać jednocześnie należy, iż Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do rozpatrzenia wniesionej apelacji w zakresie szerszym, o których mowa w art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwi ę z le o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	W przedmiocie kosztów procesu orzeczono stosownie do art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi Skarb Państwa, albowiem sąd odwoławczy nie uwzględnił w przedmiotowej sprawie środka odwoławczego, pochodzącego wyłącznie od oskarżyciela publicznego.

7. PODPIS
